

הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת וארא

אבות ובנים

בתחילת פרשתנו נאמר "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל-שד-י ושמי הוי' לא נודעתי להם, לכן אמור לבני ישראל..." בפסוק זה משתמשת התורה ב-2 משמותיו של הקב"ה - "א-ל-שד-י", ו"הוי'" (=שם ה' הנכתב י-ה-ו-ה). כל אחד משמות אלו מבטא דרגה מסויימת בהתגלות האלוקות בעולם, כאשר שם הוי' הוא ההתגלות הנעלית יותר: דרגת אלוקות שלמעלה מהעולם, הנקראת גם "שם המפורש" ומבטאת את ה'עצם' - מהותו ועצמותו יתברך.

אם כך, אינו מובן מדוע משתמשת התורה במילת הסיבה 'לכן', הרי גילוי שם הוי' לבני ישראל אינו תוצאה של התגלות הקב"ה בשם א-ל-שד-י לאבות, אלא להפך - זהו חידוש לגבי האבות! יתרה מכך: מדוע הפרשה שבה מדובר על ההתגלות לבני ישראל (שלא הייתה אצל האבות) - נקראת 'וארא' על שם ההתגלות לאבות?

והתשובה לכך היא, שבכל אופן - האבות הם למעלה מהבנים, ומקור להם, הרי יש בהם מעלה ויתרון לגבי הבנים - עד כדי כך ש"וארא אל האבות" הוא הגורם שיהיה הגילוי גם אצל הבנים.

אמנם במבט ראשון נראה שהבנים - בני ישראל - זכו לגילוי אלוקות נעלה יותר: גילוי שם הוי', לו לא זכו האבות, שכן, גילוי שם הוי' היה במתן תורה, ואילו האבות חיו בתקופה שלפני מתן תורה, בה שלטה הגזרה ש"עליונים לא ירדו למטה, ותחתונים לא יעלו למעלה", בעוד שגילוי שם הוי' משמעותו שיש גילוי קדושה ('עליונים') פה בעולם.

אך ידוע שעל ידי האבות הייתה התחלת הגילוי של מתן תורה, כמודגש במצוות מילה שהייתה כמו המצוות שלאחר מתן תורה - כאשר המצווה 'ממשיכה' את הקדושה בחפץ גשמי פה בעולם. זאת אומרת - שהחידוש של מתן תורה בהמשכת אלוקות בעולם החל במצוות מילה על ידי אברהם אבינו!

לאור כל זאת נשאלת השאלה: מדוע נאמר על האבות "ושמי הוי' לא נודעתי להם"?

מעשה אבות סימן לבנים

כאמור, שם הוי' מבטא את גילוי 'עצמותו' של ה'. כלומר מדובר על דבר בלתי מוגבל בשום גדר וגבול, ומשום כך דווקא הוא יכול להתגלות בכל מקום.

ובכן, מן העובדה שאצל האבות המשכת הקדושה הייתה אך ורק במצוות מילה, ואילו בשאר העולם כולו לא 'נמשכה' הקדושה (למרות שהאבות קיימו את כל התורה כולה), אנו למדים כי עדיין לא היה גילוי שם הוי' באמת - המצב עדיין היה בגדר "ושמי הוי' לא נודעתי להם", שהרי אם הגילוי בלתי מוגבל, גילוי ה'עצם', הוא חייב להגיע ולהתבטא בכל הפרטים, ואם הוא לא באופן כזה, הרי זו הוכחה שאין זה עדיין ה'עצם'.

אולם מסירות הנפש של האבות, שבאה מצד עצם הנפש, גרמה לכך ש"הצינור נפתח" - וניתן הכח לבני ישראל להמשיך קדושה לעולם על ידי קיום המצוות (מאז מתן תורה בה נתבטלה הגזרה של "עליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה"), מה שמסביר את הביטוי "לכן אמור לבני ישראל" - אכן, האבות הם הגורם שהבנים יגיעו לדרגת המשכת שם הוי' בעולם, ליכולת להמשיך אלוקות בכל מקום ומצב מאז מתן תורה. מעניין לשים לב, כי מתן תורה מכונה במשנה בשם "יום חתונתו" של הקב"ה ובני ישראל. ביום הנישואין של כל אדם מישראל באים ומשתתפים ההורים והסבים עד ג' דורות לאחור (לפחות), גם אלו שנמצאים כבר בעולם האמת. ולפי זה, מודגש איך שעבודת הבנים אחרי החתונה (מתן-תורה) היא בכח האבות שבאים לחתונה.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ומה עכשיו?

התורה היא הרי נצחית, ושייכת לכל אדם בכל דור, אם כן - מה שייך עתה, אלפי שנים לאחר שנתגלה שם הוי' במתן תורה, העניין של "שמי הוי' לא נודעתי להם"? אלא שכאן אנו מגיעים לדרגה הגבוהה יותר של התגלות שם הוי' בעולם, שביחס אליה - הדרגה שלנו היום (מאז מתן תורה) לא נחשבת כגילוי ה'עצם': לעתיד לבוא יתגלה שם הוי' נעלה יותר, התגלות הקדושה תהיה באופן שאכן נראה אלוקות ממש.

בימינו, אנו אמנם 'ממשיכים' אלוקות למטה בעולם - ויהודי יכול וצריך להכניס אלוקות בכל מקום ומצב בו הוא נמצא, אך 'גילוי' האלוקות יהיה רק לעתיד לבוא - אם כן, גם כיום עדיין "שמי הוי' לא נודעתי להם". שהרי אם הגילוי 'מוגבל' והוא לא בשלמות - אין זה עדיין העצם.

וכשם שעבודת בני ישראל לאחר מתן תורה הייתה בכח עבודת האבות, כך השלמות שלעתיד לבוא תהיה בכח העבודה בזמן הגלות (מצד המסירות נפש שבעבודה זו, הבאה מצד עצם הנשמה).

שמות, וארא, בא - והגאולה

לפי מה שאמרנו עד עתה ישנן 3 תקופות כלליות מאז בריאת העולם: לפני מתן תורה, מתן תורה, ימות המשיח. תקופות אלו מקבילות ל-3 הפרשיות הראשונות בחומש שמות:

התקופה הראשונה - פרשת שמות - כור הברזל כהכנה למתן תורה,

התקופה השנייה - פרשת וארא - שכאמור, מבטאת בשם הפרשה ובפסוקיה הראשונים את גילוי שם הוי' שהיה במתן תורה,

התקופה השלישית - פרשת 'בא אל פרעה' - המבטאת את התקופה של לעתיד לבוא, כפי שכתוב בזהר שיש 'פרעה דקדושה' המקביל לפרעה שלעומת זה, פרעה מלך מצרים. השם 'פרעה' הוא מלשון פרוע - ללא הגבלות, ואכן, פרעה דקדושה משמעותו היא הדרגה ממנה מתגלים כל הארות הקדושה. כפי שתהיה בימות המשיח, ואם כך "בא אל פרעה" (תחילת הפרשה) מבטא את הכניסה לזמן הגאולה.

ימות המשיח רמוזים גם בשמו של החודש אותו מברכים בשבת פרשת וארא - חודש שבט, שהוא החודש ה-11. עשר מבטא שלמות, שלמות עבודת בני ישראל בעולם, וממנו באים ל-11 - תכלית השלמות שלעתיד לבוא.

אם ננקד אחרת את המילה שבט - נקרא אותה שְבֵט, שמשמעות המילה היא הן מלכות ותוקף ("שבט מושלים") והן ענף עץ. 2 לשונות אלו נאמרו על מלך המשיח: על הפסוק בפרשת בלק "וקם שבט מישראל" אומר רש"י: "זה מלך המשיח". ועל הפסוק בישעיהו "ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה" מפרש ה'מצודת דוד' - "יצא שבט מלוכה משורש ישי מזרע דוד הוא מלך המשיח" - כלומר, כבר בשם החודש יש את הרמז לגאולה.

הקשר לימות המשיח מודגש עוד יותר בדורנו זה, כאשר היום העשירי בחודש שבט הוא יום ההילולא של האדמו"ר הקודם - רבי יוסף-יצחק. עניינו של יום ההילולא הוא שכל עבודתו של בעל ההילולא מתגלה ומאירה בכל העולמות ופועלת ישועות בקרב הארץ, וזה נותן כח להמשך הצמיחה שבאה בדורנו אנו הדור הראשון לגאולה, כתוצאה מהזריעה של בעל ההילולא בעבודתו - עד לצמיחה העיקרית - הגאולה האמיתית והשלמה, כעדותו של בעל ההילולא שכלו כל הקיצין והכל מוכן לסעודת שור הבר והלווייתן.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

שלוש תקופות

גם חייו של בעל ההילולא מלידתו ועד היום נחלקות ל-3 תקופות - כנגד התקופות הכלליות עליהן דיברנו קודם: תקופה ראשונה - 40 שנה בזמן נשיאות אביו, שאז התחילה שלמות הפצת המעיינות (בפרט על ידי ייסוד ישיבת תומכי תמימים, אותה ניהל הרבי הקודם) - כמו עבודת האבות שהייתה הכנה למתן תורה.

תקופה שניה - 30 שנות נשיאותו בעולם הזה, שהתייחדו בחידוש שלו בהפצת המעיינות חוצה ממש, ועד לחידוש בהפצת המעיינות בארה"ב המכונה 'חצי כדור התחתון' - בדוגמת החידוש שבמתן תורה.

תקופה שלישית - המשך הנשיאות לאחר הסתלקותו, החל ב"א לחודש ה-11 בשנת תשי"א (=מדובר על שנה לאחר הסתלקות הרבי הרי"ק, ביום זה קיבל הרבי מה"מ באופן רשמי את הנשיאות) אז נתווסף ביותר בהפצת המעיינות - עד לגמר ושלמות העבודה - ימות המשיח.

בפרטות יותר, ניתן לחלק את 30 שנות נשיאותו עצמם ל-3 תקופות:

התקופה הראשונה - התחלת נשיאותו עד למאסרו ברוסיה, וגאולתו מהמאסר. בה הייתה עבודתו תחת גזרות השלטון - המקבילה לכור הברזל במצרים, עבודה מתוך מסירות נפש (כעבודת האבות).

התקופה השנייה - שהייתו בפולין, שם עיקר עבודתו הייתה בהפצת תורת חסידות חב"ד באופן של הבנה והשגה (מה שלא היה עד אז) - המקבילה לחידוש של מתן תורה.

התקופה השלישית - מאז בואו לארה"ב, כאשר עיקר עבודתו שם הייתה בהפצת המעיינות חוצה ממש - דבר המקביל לתקופת ימות המשיח, והוא גם המביא את הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד, כהכרזתו הידועה: "לא לתר לתשובה לא לתר לגאולה".

להוסיף בביטול ובהתקשרות לנשיא הדור (מדברי הרבי בשיחה)

צריך כל אחד ואחת לקבל על עצמו להוסיף במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא... ובפרט בהביטול וההתקשרות אל... נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל", שבכל אחד ואחת - מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל - נעשים קודש לנשיא הדור, על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כבוד קדושת מורי חמי אדמו"ר נשיא דורנו... ומביט על כל אחד ואחת מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלמות) את כל מעשינו ועבודתינו.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא
- להוסיף בהתבטלות לנשיא הדור, שעניינו העיקרי "להביא לימות המשיח" - כשכל-כולו, כל מעשי וענייניו, נעשים קודש לנשיא הדור.
- לערוך התוועדויות מיוחדות בשבת מברכים שבט, ר"ח שבט (בנוסף להתוועדויות שבכל ר"ח), וי' שבט, ובהם לעורר ולחזק איש את רעהו בעניינים האמורים, ובמיוחד בזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד